

strien. Man mener ikke, det kan betale sig, hvis man ikke kan give saadant noget som mindst 3 Kr. for en Tønde Kartofler. Da Prisen var saa lav, da vi havde Holstebro-Fabrikken, maatte den gaa ned til henimod 2 Kr. pr. Tønde Kartofler, og saa maatte den til sidst ophøre. Jeg gaar ud fra, at dette Tings store Flertal er Tilhængere — det har de i hvert Fald været tidligere — af den Tanke, at Om sætningen mellem Landene skal være saa fri som mulig, at det er det Ideal, der bør stræbes henimod. Men ved den sidste Toldlov blev der dog opretholdt en moderat Beskyttelse for Industrier, der efter min Mening har langt mindre nationaløkonomisk Berettigelse end Kartoffelmelindustrien. Ved Toldloven af 1908 blev Beskyttelsen endog forhøjet for enkelte Ting; jeg vil nævne visse færdigsyede Klædevarer, det stemte i alt Fald Venstre og Socialdemokraterne for den Gang. Det forekommer mig, at der er Grund til at tænke alvorligt over at støtte en Kartoffelmelindustri, og at Staten, hvis der efter Krigen fremkommer lignende Forhold som før med Hensyn til Eksportpræmie, da træder til. Denne Industri har, som sagt, adskillig mere nationaløkonomisk Berettigelse end mange andre Industrier, og det er forkert at lade Pengene gaa ud af Landet til Indkøb af en Vare, vi bedre eller lige saa godt kan fremstille herhjemme. Maaske der i Forhold som dette ligger en af Aarsagerne til, at Danmark før Krigen havde forøget sin Gæld til Udlandet i betænkelig Grad. Nu under Krigen har det Forhold heldigvis ændret sig en Del i vor Fævor. Jeg tager derfor ikke i Betænkning at anbefale dette Ting og den høje Regering at tage under Overvejelse, at Staten, hvis disse Kartoffelmelsfabrikker, som man nu paatænker at starte, skulde komme i en lignende Situation som det tidligere Foretagende, da traadte støttende til. Særlig naar det gælder om at værne sig overfor et Angreb som en Eksportpræmie — det er nemlig ligefrem et Angreb — forekommer det mig berettiget, at Staten træder støttende til; det har man jo ogsaa gjort overfor snart alle andre Industrier. Det vilde berolige de jydsk Landmænd, som nu tænker paa at starte disse Fabrikker, hvis den høje Regering vil give Tilsagn om Støtte i et saadant Tilfælde. Jeg vil særlig henstille det til den højtærede Finansminister, hvis frie Syn overfor tidligere Fordomme jeg har ikke saa ganske lidt tilovers for. Jeg tænker mig Muligheden af, at han vilde have Forstaaelse af Sa-

gens Betydning, og det vilde glæde mig meget, om han med en Udtalelse vilde give de jydsk Landmænd Mod til at tage fat paa Oprettelsen af disse Fabrikker.

Jeg skal, da jeg er ved disse hjemlige Produktionspørgsmaal, give min Kollega fra Thisted (Munk-Poulsen) min Tilslutning til de Tanker, han fremsatte om Ernæringspørgsmaalet, særlig her i København. Han nævnedes to saa billige Fødemidler som fersk Fisk og Kartofler. Det er ganske meningsløse Priser, man maa betale for disse Varer herinde; medens vi paa Landet for Tiden sælger vore Kartofler for et Par Øre Pundet, maa man herinde betale meget høje Priser. Det forekommer mig, at i en Tid som denne er der Grund for Regeringen til at tage dette Spørgsmaal i sin Haand. Ligeledes maatte Københavnerne kunne vænne sig til at spise slagtet Fisk; Københavnerne er paa visse Maader mere konservative end andre Mennesker, de kan ikke tænke sig at købe Fisk, uden at den skal være levende, og jeg vil ogsaa sige, at Fisk, der er død i Hyttefæde, ikke er værd at spise. Der er sikkert en Del ærede Medlemmer, der kan huske, at Hørup kaldte Forsvarssagen for en død Torsk. Det er noget, der vil være de fleste Jyder uforstaaeligt, fordi de næsten aldrig ser en levende Torsk. Torsk, der er døde i Luften, er meget holdbare og spiselige, og naar de bliver slagtede, er de saa meget bedre, men Tyskland tager den slagtede Fisk, som sendes hurtigt derned, og det er en fortrinlig Spise, meget bedre end den Fisk, der har gaaet i lange Tider i Hyttefæde. Det burde man lægge sig efter herhjemme og ikke være saa konservativ paa det Omraade. Det var maaske ogsaa noget, Regeringen kunde tage sig af under Dyrtiden: at fremme Indkøbet af og Fordelingen af denne Vare.

Pinstrup: I Samlingen 1910—11 vedtoges det at yde Tilskud til en Dyrlæge paa Læsø, det var en femaarig Bevilling paa 600 Kr. aarligt. Læsø havde i to Aar ingen Dyrlæge haft, og de kunde kun faa en Dyrlæge til at tage Bopæl der, naar de forlods sikrede ham en Løn af 1,400 Kr. aarligt. Den nævnte Bevilling paa 600 Kr. blev saa gennemført som Statens Tilskud dertil. Paa Læsø er der omtrent 500 Heste og omtrent 1,500—1,600 Stykker Hornkvæg, saa man vil forstaa, at Beboerne vanskeligt kan undvære Dyrlæge, men Dyrlægens Praksis er naturbestemt indskrænket til